

ligholdelsen af private Veje, til hvis Afbenyttelse flere ere udelukkende berettigede.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3825.)

Sagen sattes til Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Piper*): I Tilslutning til, hvad jeg udtalte under Forhandlingerne om det foregaaende Lovforslag paa Dagsordenen, vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at netop de Forhandlinger, der blev førte om dette Forslag, have bevæget Forslagsstillerne, der var en Del af Medlemmerne af det om denne Sag nedsatte Udvalg, til at fremkomme med det her foreliggende Forslag. Naar vi have indskrænket os til at foreslaa denne ene Ændring i Loven af 14. April 1865, er det, fordi dette lille Forslag skulde antages at være gennemførligt. Det vilde utvivlsomt for nærværende Tid volde stor Vanskelighed at gennemføre en mere fuldstændig Revision af denne Lov. At den trænger til en saadan, at der ogsaa trænges til mere fyldestgørende Bestemmelser andre Steder end i § 11, er erkendt fra mange Sider, deriblandt fra en Række Kommuner, baade Amtskommuner og Købstadkommuner. Da der i Folketinget havde foreligget et privat Forslag om private Vejes Vedligeholdelse, rettede Ministeriet for offentlige Arbejder nemlig en Forespørgsel til Kommunerne, om man ønskede Forandring i Loven af 14. April 1865. Der spurgtes, om man ønskede Loven ændret saaledes, at Kommunerne under visse Forudsætninger faa Ret til at fremtvinge en Istandsættelse af de i Forslaget omhandlede Veje, at det ved Kendelse af Kommunalbestyrelsen skal kunne bestemmes, at hele det paagældende Arbejde eller en Del deraf skal udføres samlet, eventuelt udbydes i Entreprise ved Kommunalraadets Foranstaltning, og at der aabnes Adgang for de Beboere, hvem Vedligeholdelsen paahviler, til at udrede Omkostningerne ved større Arbejder addragsvis i indtil 10 Aar, alt med Adgang for de interesserede Beboere til at indanke Kommunalraadens Afgørelser for en højere Myndighed, samt at Udpantningsretten for Kommunerne Udlæg gives samme Omfang som for Skatter, der hvile paa faste Ejendomme. Medens der kun var et mindre Antal, der sluttede sig til de første Spørgsmaal, ønskede foruden disse tillige 6

Amtsraad og 28 Købstadkommuner, at der skulde gives Kommunerne større Sikkerhed. Dette beviser, at der i et stort Antal Kommuner er følt Savnet af, at der for Tiden kun er ringe Sikkerhed for Kommunerne for de Udlæg, de have haft til disse Arbejder. Og Tallet paa de Kommuner, der have sluttet sig til dette Krav, er forholdsvis saa meget større, som der er en hel Række Amtsraad og Købstadkommuner, der slet ingen Erfaringer have paa dette Omraade, da slige Tilfælde ikke ere forekomne der. Forslaget er enslydende med en tilsvarende Bestemmelse, der findes i Loven af 14. December 1857 for København, og som ved Vedtægt er gældende i Købstæderne. Den samme Sikkerhed for udlagte Midler til Istandsættelse og Vedligeholdelse af private Veje gives nu for Landkommunerne, hvorefter den tidligere Bestemmelse, der fandtes i Loven af 14. April 1865 om simpel Udpantningsret, bortfalder. Den Udpantningsret, der her gives, er den samme som for Udpantning af Ejendomsskatterne, den gaar altsaa forud for Prioriteter. Naar denne Ret kan gælde i Landets største Kommuner, kan der ikke være nogen Betænkelighed ved ogsaa at give den for Landkommuner. I adskillige af disse er der stor Trang til en saadan Bestemmelse, idet det Antal private Veje, som istandsættes og vedligeholdes paa Kommunens Bekostning, er overordentlig stort. Jeg skal derfor paa Forslagsstillerens Vegne tillade mig at anbefale Lovforslaget.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Jensen-Sønderup*): Jeg har intet at indvende imod den Forandring af § 11 i Lov af 14. April 1865, som her foreslaas. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har jo gjort Rede for, hvori Forandringerne bestaa, og der er derfor ingen Grund for mig til at gentage det. Jeg ønsker kun at gøre opmærksom paa, at medens der her kun er Tale om en Forandring, der sigter til, at Kommunerne kunne faa inddrevet de Bidrag, som de have Ret til, fra de vejinteresserede — en Forandring, jeg altsaa ikke har noget imod —, er jeg ikke blind for, at der ikke alene hos Ordføreren for Forslagsstillerne, men ogsaa mange Steder rundt omkring i Landet har været og er Ønske om yderligere Forandringer i Forholdet mellem de private Vejejer og Kommunalbestyrelserne. Jeg har ogsaa modtaget Henvendelser i den Retning og benytter Lejligheden her til at sige, at